

י א מ"י פ"ו מהלכות
עבדים הלכה ו' (טו"ש"ע
י"ד סימן רסו סעיף כ"ג):
יא ב מ"י פ"ג מהלכות
ק"פ הלכה א':
יב ג ש"ס הלכה ב':
יג ד ה ש"ס הלכה א':
יד ו טו"ש"ע י"ד ס' רסו
ט"ו (כ"ג):
יז ז ח מ"י פ"ג מהל'
ק"פ הלכה ב':
יח ט י ש"ס הלכה ט':

רבינו הגאון

מתנ"י האומר לעבדו צא
ושחטו עלי את הפסח
כ"ו שחט גדי וטלה
יאכל מן הראשון. ואקשינן
ההניא אין נמנין על
שני פסחים כאחד. ומשי
אביי. מתני' במלך ומלכה,
וכתניא אין נמנין על
שני פסחים כאחד ומעשה
במלך ומלכה שאמרו
לעבדיהם צאו ושחטו
עלינו את הפסח ויצאו
ושחטו עליהם שני פסחים
באו ושאלו המלך כ"ו, אמר
רשב"ג המלך והמלכה
יאכלו את הראשון ואינו
לא נאכל לא את הראשון
ולא את השני. נמצאת
משנתנו שניה במלך
ומלכה וברייתא בשאר כל
ארס. וכן בילטא שנמצאת
בבית המטבחים ורות,
ואמר רשב"ג הטילו עליה
כוס של צונן והטילו עליה.
כלומר עדיין בחיים היא
ולתור העבד"ג כל [בית]
המטבחים. נמצא המלך
תלוי במלכה והמלכה
תלויה ברשב"ג, נמצא הכל
תלוי ברשב"ג. שחב מה
אמר לו רבו כיצד יעשה
ישחוט גדי וטלה. ומניין
מנא ליה לעבד מה שקנה
עבד קנה רבו. אמר אביי
הולך אצל רועה הרגיל
אצלו ונחא ליה בתקנתא
דרביה ומקנה ליה על
מנת שאין לרבו רשות
בו. שחב רבו מה אמר
לו שניהם יצאו לבית
השרפה ופטור מלעשות
פסח שני. אוקמה אביי
למתני' כשהיה יורע אם
גדי אם טלה ועבדי שחב
לאחר זריקה. (דאודיק)
[דבעידנא דאזריק] דם
פסח ראוי לאכילה היה
ונפטור בוריקה, ואכילה
פסח לא מעכבא אבל
אם שחב לפני זריקה
חיבין לעשות פסח שני.
איכא דמתני' להא דאביי
אברייא חמשה שנתערבו
פסחיהו ונמצא יבלת
באחד מהן כולן יצאו לבית
השרפה ופטורין מלעשות
פסח שני. אמר אביי לא
שנו אלא שנתערבו לאחר
זריקה כ"ו. מאן דמתני' לה
לה אמטני' כי לפני זריקה
חיבין, כל שכן אברייא
כי חיבין שאחד מהן
פטור. מאן דמתני' לה
אברייא אבל אמטני' כ"ו.
ומקשינן אברייא ופטורין
כולן אם נתערבו לאחר
זריקה דאמרין איפטורו
להו בוריקה, והא איכא חד
שהיה פסחו בעל מום ולא
יצא. ושנין משום דלא
אפשר היכי נעבדי, נתיי כל
חד פסח, קא מיתו ארבעה
מינייהו חולין לעוזה והא
איפטורו להו בוריקה. נתיי
כולהו פסח אחד, נמצא
פסח נאכל שלא למניין.
ונתיי כל חד חדר פסח ונתנין כ"ו.

כופין את רבו. צחצחיה שפחה אין כופין את רבה אלא היכא דנהגו בה מנהג הפקר ויינו משום דכשישחררה שמה לא תקיים כיון דלא מיחייבה ואל"ת אמאי כופין וכי אומר לו לאדם חטא בשביל שזכה חבירו להמסחר עבדו שאני דלא תהו צרחה לשבת יצרה כדמשני (ברכות דף מ"ו:) גבי ר"א ששחרר עבדו ואל"ת מלוא דרביש שאני: **והתניא אין נמנין על שני פסחים באחד.** פירש בקונטרס דברייתא סברה דאין צריכה ולא מני לשנוי דמתניתין קסבר ליש צריכה דאם כן הוה ליה למיתני מלואה שירצה יאכל ואל"ת ואמאי לא משני דברייתא קמי כשנמנה על צ' פסחים על הראשון וי"ל דמתני' קאמר ראשון לשחיטה א' וע"פ שהמנהג עליו לבסוף: **במלך ומלכה.** שיש להם רוב מעדינים ולא קפדי אם גדי ואם טלה אם שנתן כמותו: **על מנת שאין לרבו רשות בו.** ולמאן דאמר צ"ק דקדושין (דף כ"ג:) דקני רביה עד שיפן על מנת שיאל צו לחירות ה"ג יפרש שיפן לו שיאל צו חובת פסח: **קמי שמיא גרמי.** פירוש ולא פסיל כל כך הואיל ואינו צנוף הקרבן:

תקנתם את רבו ואת עצמו לא תקנתם לישא שפחה אינו יכול שכבר חציו בן חורין לישא בת חורין אינו יכול שעדיין חציו עבד ובטל והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורביה שנאמר ולא תוהו בראה (אלא) לשבת יצרה "אלא מפני תיקון העולם כופין את רבו ועושה אותו בן חורין וכותב שטר על חצי דמיו וחזור בית הלל להורות בבית שמאי: **מתני' ה-** האומר לעבדו צא ושחט עלי את הפסח שחט גדי יאכל שחט טלה יאכל שחט גדי וטלה יאכל מן הראשון ושחב מה אמר לו רבו כיצד יעשה ישחט טלה וגדי ויאמר אם גדי אמר לי רבי שלו וטלה שלי ואם טלה אמר לי רבי הטלה שלו וגדי שלי שחב רבו מה אמר לו שניהן יצאו לבית השריפה ופטורין מלעשות פסח שני: **ג' פשיטא** שחט גדי יאכל אע"ג דרגיל במלה שחט טלה יאכל אף על גב דרגיל בגדי (ב) שחט גדי וטלה יאכל מן הראשון והא תניא אין נמנין על שני פסחים כאחד מתניתין במלך ומלכה ומעשה במלך ומלכה שאמרו לעבדיהם

צאו ושחטו עלינו את הפסח ויצאו ושאלו את המלך אמר להם לבו ושאלו את המלכה אמר להם לבו ושאלו את ר"ג אמר להם ימלכה ומלך דדעתן קלה עליהן יאכלו מן הראשון אנו הלא נאכל לא מן השני ושוב פעם אחת נמצאת הלמאה בבית המטבחים ובקשו לטמא כל הסעודה כולה באו ושאלו את המלך אמר להם לבו ושאלו את המלכה אמר להם לבו ושאלו את רבן גמליאל באו ושאלו אותו אמר להם בית המטבחים רותח או צונן אמרו לו רותח אמר להם לבו והטילו עליה כוס של צונן הלכו והטילו עליה כוס של צונן וטהר ר"ג כל [בית] המטבחים. נמצא המלך תלוי במלכה והמלכה תלויה ברשב"ג, נמצא הכל תלוי ברשב"ג. שחב מה אמר לו רבו כיצד יעשה ישחוט גדי וטלה. ומניין מנא ליה לעבד מה שקנה עבד קנה רבו. אמר אביי הולך אצל רועה הרגיל אצלו ונחא ליה בתקנתא דרביה ומקנה ליה על מנת שאין לרבו רשות בו. שחב רבו מה אמר לו שניהם יצאו לבית השרפה ופטור מלעשות פסח שני. אוקמה אביי למתני' כשהיה יורע אם גדי אם טלה ועבדי שחב לאחר זריקה. (דאודיק) [דבעידנא דאזריק] דם פסח ראוי לאכילה היה ונפטור בוריקה, ואכילה פסח לא מעכבא אבל אם שחב לפני זריקה חיבין לעשות פסח שני. איכא דמתני' להא דאביי אברייא חמשה שנתערבו פסחיהו ונמצא יבלת באחד מהן כולן יצאו לבית השרפה ופטורין מלעשות פסח שני. אמר אביי לא שנו אלא שנתערבו לאחר זריקה כ"ו. מאן דמתני' לה לה אמטני' כי לפני זריקה חיבין, כל שכן אברייא כי חיבין שאחד מהן פטור. מאן דמתני' לה אברייא אבל אמטני' כ"ו. ומקשינן אברייא ופטורין כולן אם נתערבו לאחר זריקה דאמרין איפטורו להו בוריקה, והא איכא חד שהיה פסחו בעל מום ולא יצא. ושנין משום דלא אפשר היכי נעבדי, נתיי כל חד פסח, קא מיתו ארבעה מינייהו חולין לעוזה והא איפטורו להו בוריקה. נתיי כולהו פסח אחד, נמצא פסח נאכל שלא למניין. ונתיי כל חד חדר פסח ונתנין כ"ו.

א (בנימוסא), ב (ג' י"א את, א) (קדושין כ"ג:), ד (ו' י"א את, יא), ה (י"ג מ"י, ו) ס"א, ו (בדלמא שניטין למ), ח (ועי' מוס' שנת 7, ד"ה ובי ומוס' עידין לב: ד"ה ולא ומוס' חגיגה ב: וניתין מוס': ובי' יג. ד"ה כופין ועי' מוס' לעיל נט. ד"ה חתי).

תורה אור השלם

1. פי בה אמרין בן בורא
השמים הוא האלהים
יצר הארץ ועשה הוא
בונה לא תהו בראה
לשבת יצרה אני יי ואין
עוד: יעשהו מה יי

הגהות הב"ח

(א) ג' דרגיל בגדי אלא
שחט גדי וטלה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א [רש"י ד"ה בתקנתא
דריה ופי' י"ב ע"י שז"ת
ד"ה ס"י ק"י]:

מוסף רש"י

תקנתם את רבו. שאינו חסר כלום (שם) כל תקנת רבו כפן הוא אכל תקנת העבד אין כפן, אם נתקן בשפוט הממון לא נתקן בפניה וכו' (הגהות) ב. לישא שפחה אינו יבול. מפני ד' המדות שבו ומכיל לא יהיה קדש וגו' (שם). לישא בת חורין אינו יבול. מפני ד' עבדות שבו (שם). לא נברא תהו בראה. לא נברא הקציה את הארץ להיות בלא יישוב, אלא לשבת יצרה (שם) יוצר הארץ לא על מותו להיות יקיימת ברא אותה כי אם לשבת, להיות בה ישוב, יצרה (ג' י"א את, ו) (בנימוסא).

מוסף תוספות

א. אבל עבד כשהיה בן חורין ע"כ יקיים מוס' צ"ב ש. ב. דראשון דמתני' לא משמע ראשון להמנא אלא ראשון להשחיטה... מוס' שאק"ו. (ד' מה בכך דקמי שמיא גליא מ"מ לא ה"י ראוי לאכילה קודם זריקה, והוה פסולא דפסח כמו נמצא יבלת באחד מהם ונתערבו, יהוה ע"כ אית לן למימר... ש.

צאו ושחטו עלינו את הפסח ויצאו ושאלו את המלך אמר להם לבו ושאלו את המלכה אמר להם לבו ושאלו את ר"ג אמר להם ימלכה ומלך דדעתן קלה עליהן יאכלו מן הראשון אנו הלא נאכל לא מן השני ושוב פעם אחת נמצאת הלמאה בבית המטבחים ובקשו לטמא כל הסעודה כולה באו ושאלו את המלך אמר להם לבו ושאלו את המלכה אמר להם לבו ושאלו את רבן גמליאל באו ושאלו אותו אמר להם בית המטבחים רותח או צונן אמרו לו רותח אמר להם לבו והטילו עליה כוס של צונן הלכו והטילו עליה כוס של צונן וטהר ר"ג כל [בית] המטבחים. נמצא המלך תלוי במלכה והמלכה תלויה ברשב"ג, נמצא הכל תלוי ברשב"ג. שחב מה אמר לו רבו כיצד יעשה ישחוט גדי וטלה. ומניין מנא ליה לעבד מה שקנה עבד קנה רבו. אמר אביי הולך אצל רועה הרגיל אצלו ונחא ליה בתקנתא דרביה ומקנה ליה על מנת שאין לרבו רשות בו. שחב רבו מה אמר לו שניהם יצאו לבית השרפה ופטור מלעשות פסח שני. אוקמה אביי למתני' כשהיה יורע אם גדי אם טלה ועבדי שחב לאחר זריקה. (דאודיק) [דבעידנא דאזריק] דם פסח ראוי לאכילה היה ונפטור בוריקה, ואכילה פסח לא מעכבא אבל אם שחב לפני זריקה חיבין לעשות פסח שני. איכא דמתני' להא דאביי אברייא חמשה שנתערבו פסחיהו ונמצא יבלת באחד מהן כולן יצאו לבית השרפה ופטורין מלעשות פסח שני. אמר אביי לא שנו אלא שנתערבו לאחר זריקה כ"ו. מאן דמתני' לה לה אמטני' כי לפני זריקה חיבין, כל שכן אברייא כי חיבין שאחד מהן פטור. מאן דמתני' לה אברייא אבל אמטני' כ"ו. ומקשינן אברייא ופטורין כולן אם נתערבו לאחר זריקה דאמרין איפטורו להו בוריקה, והא איכא חד שהיה פסחו בעל מום ולא יצא. ושנין משום דלא אפשר היכי נעבדי, נתיי כל חד פסח, קא מיתו ארבעה מינייהו חולין לעוזה והא איפטורו להו בוריקה. נתיי כולהו פסח אחד, נמצא פסח נאכל שלא למניין. ונתיי כל חד חדר פסח ונתנין כ"ו.

מנאיה פסח היה עור זה ואותו הפסח פסול הוא: ולקמן פריך והא איכא חד דלא נפק: **אמר אביי לא שנו.** דפטורין: **הו חזי.** ארבעה הכשירין לאכילה הלכך הארבעה יאלו והחמשי פטור משום דלא ידעי מנו דלייתי ולא אפשר לאיתויי חולין לעזרה כדלקמיה: **חיבין.** כולן שאין כאן כשר שלא נזרק הדם לאכילתו שער: **מאן דמסני.** להא לא שנו דאביי אמנתין שאע"פ ששניהן כשירין אלא שאין מנויין ניכרין קאמר דלאם היה הספק ששעת זריקה חיבין צפסא שני כ"ש אצרייתא דספק פסול מוס יס צבולין ולא נראית זריקה שלהן: **קמי שמיא גליא.** איזה בעלים של כל אחד והדם ניתן לזריקה שהרי אין כאן פסול קרבן ואע"פ שאסור לאוכלו: ה"ג **אמר מר פטורין מלעשות פסח שני כו'.** ואצרייתא קאי: קא מייסוי חולין לעזרה. הארבעה שכבר יאלו: שלא למנויו. שאלו שכבר יאלו אין מנינם כלום: משום

האשה פרק שמיני פסחים

בב א ב מיי פ"ב מהל'
ק"פ הלכה טו:
בד ג מיי שס תוש"ע
ח"מ ס' קעו סעף
י בתי"ב:
בה ד מיי פ"ב מהלסת
ק"פ הלכה טו:
כז ה מיי פ"ד מהלסת
קרבן פסח הלכה י:
כו ו מיי פ"ד מהלסת
מעלה הלכה ח:

מוסף רש"י

השמש שאכל כחית
בשר. שהיה כולו זכא
והכנת כות למון פיו הוא
היה נמנה עליו (לעיל פ"ג).
ממלא כריסו ממנו.
דלם יעמוד משם שוב לא
יחל (סו).

מוסף תוספות

א. דאי לאו הכי
לאשמעינן רבותא. מוס'
ב. (כ)שקנה העולה
והשלמים. ס. ג. דקנינן
משום דאסור למכור
עולתו ושלמיו. שם.
ד. אבל במעוץ קשה ליה
היאך מתחללין על הקדש
דבמעוץ הקדש איירי. ס.

דעות שאני. אע"ג דלא אכלי כולהו אלא כמד תימנה לר"י מה
נריך לשנויי הכי לימא ליה דשאני הכא דלא שייך למימר
הא קבילתון ולא דמי כלל לדידו של א' מהן יפות וי"ל דאליטריך לשנויי
הכי דלא נידוק [איפכא דוקא] ממנה אחרים דלא מצי למימר הא
קבילתון^א והא ידיו יפות דמצי למימר
קבילתון^א אין רשאין ליתן חלקו^א
ומעיקרא דהוה צעי למיפסט דהוי
כידיו של א' מהן יפות ה"מ למפך
דלרצה איפכא מסתברא לכן משני
דלא מצי למיפסט מידי: **בני** חבורה
רשאין לחלק או ר'א. וא"ת אמאי לא
פשיט ממנני דדוקא אס המנה
האחרים עמו רשאין ליתן חלקו וי"ל
דאיכא למידחי דכלא ממנה נמי רשאין
ליחלק והא דנקט ממנה משום דכל
ענין מיירי אפי' התנו שלא ליחלק ואס
ממנה רשאין ליחלק אבל בריתא לא
מצי למידחי דפשיטא דאס התנו שלא
ליחלק אפי' א' מהם ידיו יפות אין
רשאין ליתן חלקן דמסתמא על דעת
כן התנו דלאס אין אחד מהן ידיו יפות
אין דרך ליחלק בלא תנאי:

מעוץ ב"ש שהן יפלו דנרבה.
ק"ק לר"י דרישא מיירי
כשהקדיש מעוץ לשם פסח כדמוכח
בסמוך וסיפא מיירי^ב במעוץ חולין
דאי הקדיש לשלמים איך יפלו מעוץ
שלמים לנדבת ניכור וקריצו מהן
עולות לקיץ המזבח:

ומאחר ד"א עשה ולא כלום
אמאי יפלו דנרבה.
פירוש אי אמרת בשלמא דעשייתו
מועלת אחי שפיר דקנינן ליה שלא
ירגיל לעשות כן פעם אחרת אבל
כיון דלא עשה ולא כלום אמאי
קנינן ליה כיון שאין ממש צעשייתו
ומשני דמ"מ קנינן ליה:
וזה הפריש מעוץ לפסחו ב'י.
דאי במעוץ חולין מאי קמי'ל
פשיטא שהן חולין דלית לן למיקנסיה
כמו בסופא^ג כיון דשרי לנמות אחרים
על פסחו וא"ת אפילו אי הוו מעוץ
חולין מעיקרא מכל מקום איך יכול
לנמות אחרים אחר שהקדישו כיון
דסנר דלרצה צעוץ נמנה לא משירי
וכ"ש צפסא דלא משירי מדקשיא
ליה אין הקדש חל על הקדש וי"ל
דאע"ג דלא משירי ציה מידי על
דעת כן מקדישו שילאו כל אשר
ימנה עליו דקרא כתיב (שמות יב)
ולקח הוא ושכנו וכתיב ציה (אס)
תכוסו משמע דכל ענין אפילו
הקדישו כבר משום דדעת האדם כן:

מתני' הממנה אחרים עמו על פסחו. א' מבני חבורה שהמנה
אחרים עמו על חלקו בלא דעת חבורה: **רשאין** לומר לו טול
חלקך ולא ואכול אתה וחבורתך את חלקך דלית ליה להאי תנא פסח
נאכל צ"ב חבורות: **ג'י** ידיו יפות. לישראל מעליא ממנה לאכול
הרצה: **קבילתון** קבלתונו עליהם
לאכול בכל כחי צדמים הללו: **לסקוני**
וציחה שלא יהא נותר ושיערנוך
למאכל שאר בני אדם: **לאו משום**
דהוה ליה כו' שיהו עמו אוכלין:
דעוץ שאני אין בני חבורה מרואין
להיות כל אלו הדעות בחבורתם שמה
יעכצו^א עליהם הסעודה ולא משום
אכילה יתירתא אלא אפילו לא אכלי
כולהו אלא כמד גברא מלו מעכבי
עליה: **ממלא כריסו ממנו** כדאמר'
בבב"ד לולין (לעיל דף פו.) שאין האוכל
אוכל בשתי מקומות: **לא רלו לא**
אלמא משום טירחא הדרי ציה הכא
נמי משום פסידא הדרי ציה: **לאטרחין**
לדידך לא קבלינך. אבל ידיו יפות
מדלא צדקו אחריו ש"מ בכל מאכלו
קיצלו עליהן: **סיוולת** תערובת
סעודה של כל ימות השנה: **מאי ולא**
עוד מאי אולמיה הא מהא: **לסקוני**
וציחה כמדת איש אחד: **דלנוסא**
ואיכא למימר משום כוונת קבליה
עליה בכל מאכלו: **רשאין ליחלק**
לחלק פסח ציניהן לכל א' חלק המגישר:
או אין רשאין לחלק. אלא אוכלין
כאחד ונותנין המנות לפנייהם כשאר
סעודות: ש"מ. אין רשאין ליחלק:
כל הני סיוולת. הממנה אחרים
והשמש: **איסיביה בני חבורה**. מרישה
דקמי טול חלקך ושני ליה בהיא
משום דלתקוני וציחה קבליה וכמדת
איש אחד אבל אנת כוונתא קבילת עלך
וייחא עלך כוונת לקבולי עלך בכל
סעודתי: **ועל חגיגתו** חגיגת י"ד
שאף היא צבה לכל המגישר: **מעוץ**
שנידו שלקח מן הנמנין הללו:
חולין. כדמפרש טעמא לקמיה שאף
על פי שהממנה כבר הקדיש מעומו
לכן והממנה כבר הקדיש פסחו
מתחללין המעות על הפסח וטעמא
מפרש^א: **המוכר עולות**. להטכפר עמא
אחר לא עשה כלום ואין העולה
קריצה אלא לשם צעלים הראשונים:
ומעוץ כל שהן כל מה שקיבל מן
העולה והשלמים ואפילו יותר על כדי
דמיהן יפלו המעות לנדבת ניכור
לשופרות שהיו צמקדש שהיו מקריצין
מהן עולות לקיץ המזבח. ולקמיה
פריך מאחר דלא עשה ולא כלום אמאי
יפלו דמיהן לנדבה: **אמר רבא קנסא**
קנסו רצון לקונה דלא ליקני זימנא
אחריתי עולה ושלמים דאחר ואיהו
הוא דאפסיד אנפשיה דלא הוה ליה
למיקני כפרת אחרים וכי האי גוונא
נמי אמרי אינשי לאו עכצרא
גנב אלא חורא גנב^ב כלומר המוכר
לא פשע אלא הקונה הלכך מעומו
נדבה: **אף על גב דשויא ארבעה**
ויבאו ליה ס' לא אמר אישתכח
דממנה צעלמא הוא דיהב ליה ולא

אמר
ליקנסיה: **אפשר ידעין כו'** והלואי שיהו יודעין טעם זה ויודעו: **היאך** מעוץ הקדש חל על טלה הקדש אחר ללאת הקדש של מעוץ לחולין מי הוליאן למעות (של חולין) אילו היה נותן צבהמת חולין היתה נתפסת בקדושת המעות והן ילאו לחולין אבל עכשיו מה נתפס תחתיה שילאו הם לחולין והא ליכא למימר במעות שלא הוקדשו עסקינן דאס כן מאי למימרא: **אמר**

(א) לעיל פ"ג (ב) מוספתא
פ"ו ה"ו (ג) (ד) גיטין ע"ב וצ"ל
ל: מולין מה"א (ה) (ו) לעיל
פ"ג (ז) (ח) ב"מ: ח"מ, ח"מ,
(י) לקמן פ"ג (יא) (יב) (יג)
קדושין נ: גיטין מה"א ע"כ
(יד) (טו) (טז) לחולין (יז) רש"י

רבינו הגנאל

מתני' הממנה אחרים על
חלקו רשאין ליתן להם את
החלק כו'. פירוש שלשה
שנתחברו וקנו פסח ואמר
אחד מהן לאחרים תנו לי
מעות ובאו ואכלו כולהו
בלקין רשאין בני חבורה
(לו) [לומר] [לשלישי
ולחבריו
ואוקימנא משום דאמרי
ליה לא ניחא ליה] [לן]
דליתוב איניש נוראה גבון,
ואף על גב דאכלי כולהו
בהא איבעיא להו בני
חבורה שהיו ידי אחד מהן
יפות כלומר אוכלי הבה.
מהו שיאמרו לו טול חלקך
וצא. ופשיטנא מהיא דהניא
בני חבורה שהיו ידי אחד
מהן יפות. רשאין לומר
לו טול חלקך וצא. ולא
עוד אלא אפי' חמשה
ועשר סיבולת רשאין לומר
לו טול חלקך וצא
ש"מ. מאי ולא עוד, לא
לו טול חלקך וצא
מיבעיא קאמר. לא מיבעיא
פסח דאמרין ליה לתקוני
(ובבב"ד) [ובחא] קבילנך.
אלא אפילו סיבולת נמי
דלצוותא בעלמא, רשאין
לומר לו טול חלקך וצא.
איכא דאמרי הא לא
איבעיא (לה) [לן] דמצי
אמרי ליה לתקוני זבחה
קבילנך, למילת יתר (מיני)
[מיני] לא קבילנך. כי
איבעיא לן הא, רשאין
בני חבורה ליחלק או
לא. ופשיטנא מהיא, בני
חבורה שהיו ידי אחד מהן
יפות רשאין לומר לו טול
חלקך וצא, ידיו יפות אין
רשאין ידיו יפות לא (או
לא) ש"מ. ואסיקנא אפילו
סיבולת דלצוותא בעלמא
רשאין לומר לו טול חלקך
וצא. ומעשה דרב הונא
בהדי רב פסא ובהדי רבינא
פשוט הוא. ת"ר הממנה
אחרים עמו על פסחו ועל
חגיגתו מעוץ שבידו חולין
המוכר עולתו ושלמיו
לא עשה כלום ומעות
כל שהן יפלו לנדבה.
ופשיטא רבא למה יפלו
לנדבה, קנסא. מאי כל שהן
יפלו לנדבה, דאע"ג דשהו
ארבעה ויהבו ליה חמשה,
כולהו חמשה יפלו לנדבה
ואפילו בההוא יתירא
קניסיה רבנן, וכיון שפשיט
רבא להא אמר עולא
אפשר ידעין חברין בבליא
טעמא דהא מתניתא זה
הפריש טלה לפסחו וזה
הפריש מעוץ לפסחו
היאך הקדיש מתחלל על
הקדש מעוץ שבידו חולין.

